

Tekst MOZE JACOBS / Fotografie MURIËL AGSTERIBBE

ALLEMAAL WEDER

...op 25 oktober was het zover. Toen brachten zes Nederlandse bands in eigen beheer een verzamelplaat uit onder de naam *Stirred, Not Shaken*. Waarom? 'Omdat we allemaal met dezelfde problemen te kampen hebben', zegt de één. 'Niks problemen. Het is gewoon een leuk document', zegt de ander. Samenwerking en discussie in de Lage Landen...

ZES BANDS: Tröckener Kecks, de DIV, Claw Boys Claw, Blue Murder, The Visitor en Ivy Green. 'Ik heb vrij willekeurig zes bands uitgekozen die in dezelfde situatie zitten', zegt Rick de Leeuw, zanger van Tröckener Kecks en initiatiefnemer van het project. 'Je speelt twee of drie jaar lang in exact dezelfde clubs. Iedere week zie je die affiches. Wie traden hier vorige week op? Oh, de Div! En volgende week? Blue Murder.'

Samen met zanger/saxofonist Art Zaaijer van de Div staat Rick de pers te woord op zijn Amsterdamse bovenverdieping. Soms vliegen de heren elkaar vriendschappelijk in de haren.

Rick: 'Aan de plaat werken allemaal bands mee die niet bij een grote gevestigde platenmaatschappij terecht kunnen of willen. Dús ben je aangewezen op eigen beheerplaten... en dan beginnen de moeilijkheden.'

Art: 'Dat is lang niet altijd waar. Ik zie het feit dat je een low budget hebt niet als een probleem. Je kan wel dertig tracks van een zangpartij insjeken in de nieuwste en duurste studio van Nederland, en dan toch met een kútplaat komen. Maar je kan ook op één middag in de garage alles opnemen, en misschien een goede plaat maken.'

De Div hebben hun laatste (derde) elpee, *OPEN ZEE*, niet in een garage opgenomen maar in de ICP-studio's in Brussel. Producer was Jean-Marie Aerts, die zelf de band benaderd had voor deze produktie. Toen de opnamen klaar waren toonden enkele grote platenmaatschappijen interesse. De Div liet ze links liggen en ging in zee met Plexus, een independent.

Art: 'Voor ons is die kleinschaligheid een bewuste keuze, een werkwijze. Ik heb niet het gevoel dat we iets missen als onze platen maar door drieduizend mensen gekocht worden.'

Rick voelt zich gevangen in de vicieuze cirkel - weinig geld - moeizame distributie en promotie - weinig

plaatverkoop - weinig geld. De Hilversumse radio, onontbeerlijk voor bekendheid op grote schaal, blijft voor de meeste independent groepen een ontoegankelijke jungle van pluggers en postvakjes.

Art: 'Als je plaat bijna uit is nemen sommige omroepen wel eens een interviewtje met je af, omdat ze een primeur willen. Maar daarna wordt je nauwelijks gedraaid. We gaan toch wel één middag naar Hilversum om 'n nieuwe plaat in alle postvakken te doen. En bij mensen die we kennen, zoals Ignit van Spleen of Bram van Splinteren van Moondogs geven we ze persoonlijk af. Maar ja, Hilversum 3 is toch een massa-medium en wij maken geen muziek voor een miljoenenpubliek.'

Rick: 'Volgens mij word je door een hoop mensen niet serieus genomen als je met een eigen beheersing bij de radio komt. "Oh, leuk zeg, singleje gemaakt, wat enig", zeggen ze dan. En ze beloven dat ze hem dan en dan zullen draaien. Ze komen echt op hun knieën bij je zitten en kijken naar je navel. "Moet je tegen je moeder zeggen hoor, dan kan ze hem ook horen". En dan draaien ze hem toch niet. Het interesseert ze in feite geen moer.'

Art: 'Ik snap niet waarom je daar verbaasd over bent. Het verband tussen kwaliteit en verkoopresultaten heeft nooit, op welk gebied dan ook,

bestaan. De Bouquetreeks verkoop honderdduizend keer beter dan welk literair hoogstandje dan ook. Dat is de realiteit.'

Okay. Maar de plaat...

Art: 'Toch is dit wel een wezenlijke discussie binnen het independent gedoe.'

Goed, de plaat. Bevat twaalf nummers, van elke band twee. Muzikaal lopen de stijlen uiteen van de brede geluidslagen van the Visitor (*Utopial Liquid and Cristalline*) tot de vrolijke punkachtige songs van Ivy Green (*Hamburger Heaven/The Damage*).

Art: 'De wat betere pop, zeg maar, van bandjes die enigszins landelijk bekend zijn.'

Alle op de plaat voorkomende nummers waren al eerder opgenomen. Om de opnamekosten te drukken. Dat betekent wel dat er tussen de nummers onderling een groot verschil in geluidskwaliteit is.

Van het low level Hippy On The Highway/Phantom Shark van Claw Boys Claw tot de dynamische sound van de Div-nummers (*Insecticide/Als Lemmingen*).

Art: 'We hebben het verschil zoveel mogelijk verholpen door de plaat in een speciaal laboratorium in Keulen te laten snijden. De cracks daar - allemaal ouwe hippies in vuilige witte jassen - vinden het wel dankbaar werk om dit soort merkwaardige produkten te snijden.'

Zullen we het nog hebben over de Belgische persing, het affiche, of de opzettelijke 'nep-modern lelijke hoer' van de a.s. plaat? Nee. Alleen dit: *Stirred, Not Shaken* is niet alleen gevarieerd maar ook goedkoop.

In de winkels kost de plaat niet meer dan f 12,50. ■

Rick de Leeuw (Tröckener Kecks) en Art Zaaijer (de Div)